

N:o 66.

Af Herr **Arvid Jönsson**: *Angående tillägg till 10 § af Kongl. Förordningen den 18 September 1874 om försäljning af vin och maltdrycker.*

Att gällande förordning af den 18 September 1874 angående försäljning af vin och maltdrycker icke är tillfyllestgörande för att motverka ett omåttligt förtärande af dessa drycker, har erfarenheten noggsamt bevisat. Det är den fria rättigheten att till så liten myckenhet som helst i de öppna handelsbodarne till afhemtning — som det heter — försälja vin och öl, som på ett kraftigt sätt medverkar till ett omåttligt förtärande deraf. Det vin och öl, som försäljes till afhemtning, blifver till allra största delen förtärtdt straxt utanför handelsboden, der afnämare samlas och föranleda lika oordningar och fylleri som vid hvarje annan krog.

Det kan väl synas som om 12 § af berörda Kongl. förordning skulle lägga hinder i vägen för en sådan försäljning, som jag här ofvan antydt, men så är icke förhållandet. Denna bestämmelse skyddar endast försäljaren för det obehag förtärandet vid hans disk skulle medföra. Nu förtäras de köpta dryckerna straxt utanför handelsbodens dörr, å allmänna landsvägen, invid hvilken de flesta handelsbodar äro belägna, utan att försäljaren, äfven om han ville det, kan förhindra det samma, enär han ju icke kan förfoga öfver en allmän väg. Icke heller 14 § af ofvanberörda förordning utgör ett tillräckligt korrektiv emot detta oskick, ty om kommunalnämnden skulle förbjuda vissa personer att försälja vin och öl, då sådan handel föranledt fylleri och oordningar, så har man flera exempel på att sådana beslut icke blifvit af Konungens Befallningshafvande fastställda, och att söka ändring i ett sådant beslut, derom innehåller merberörda förordning icke någon anvisning.

Hvad nu dessa drycker än må innehålla, så är det ett faktum, att de åstadkomma rus, isynnerhet då de blandas tillsamman, och jag

tror ett sådant rus är skadligare än ett rus af renare och starkare spritvaror, samt obestriddigt mycket dyrare.

Att någonting på lagstiftningens väg behöfver göras för att, om möjligt, hämma detta oskick, derom är jag för min del lifligt öfvertygad, och anser enda utvägen vara, att ett minimibelopp blefve bestämdt, hvarunder vin till afhemtning icke finge försäljas. Försäljningen af öl vore ej så farlig, om den ej vore förenad med försäljning af vin. För min del skulle jag gerna vilja vara med om att bestämma samma minimum, som är gällande för försäljning af bränvin, men då jag ej vågar hoppas tillmötesgående om ett så radikalt förslag, skall jag inskränka mig till att föreslå detta minimum till 15 kannor.

Jag beder derföre få föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta följande tillägg till 10 § af Kongl. förordningen den 18 September 1874, angående försäljning af vin och malt-drycker:

10 §.

Vin må ej till mindre belopp än 15 kannor säljas af annan än den, som enligt 2 eller 3 §§ dertill berättigad är.

Jag anhåller om remiss till vederbörligt Utskott, hvilket täcktes göra de ändringar i detta förslag, som Utskottet kan finna lämpligt.

Stockholm den 27 Januari 1881.

Arvid Jönsson
från Wermland.
